

[Ingerlise Koefoed]

give mennesker valgfrihed og vise tillid til deres dømmekraft.

Mens de socialdemokratiske kulturministre og ikke mindst den radikale K. Helveg Petersen i hyert fald i teorien havde tillid til den kraft, der kan ligge i menneskers selvforvaltning og eneaktivitet på de kulturelle områder, så synes ordene folkelighed og græsrod-der at være forsvundet komplet ud af denne ministers ordbog, undtagen når det drejer sig om idræt.

Interessen ligger på to områder: på det dannelseskulturelle, hvor staten skal støtte frembringelsen og frembringerne af kvalitets-kunst, kvalitetslitteratur, de store kulturinstitutioner og forskningsbibliotekerne, og på det kommercielle, som bl.a. via kommunikationssatellitter skal have det størst mulige spillerum.

At opøje sjæle og at give udspekuleret compensation eller erstatning for et fattigt arbejds- og fællesliv er, så vidt vi kan læse denne redegørelse, de kulturpolitiske ideer, som er regeringens. Det, der ligger midt imellem, det folkekulturelle, som er karakteriseret ved, at det er udsprunget af folk selv, at det sker på folks egne betingelser lokalt og i fællesskaber, at det er ikke-professionelt og indgår som en del af det almindelige hverdagsliv og i den enkeltes livssammenhæng, tales der ikke om.

Men, vil man så spørge: kommer alt det selvgroede og folkelige egentlig staten ved? Ja, det er bl.a. det, diskussionen kunne gå på. Var det ikke helt rimeligt, at staten sammen med kommunerne stillede midler til rådighed, at der fandtes nogle bevillinger, som kunne søges til folkelige aktiviteter, de aktiviteter, der, bl.a. fordi de er folkelige, trænger til at udbygges og fordybes, ikke mindst af hensyn til de mange arbejdsløse og de mange unge, der har initiativer og ideer nok, og som ikke har noget at have dem i undtagen til morsomme og spændende Kulørte Klat-ar-rangementer?

Hvorfor er det egentlig rimeligt, at de store teatre og de store orkestre skal have penge – vi synes, det er rimeligt – mens der overhovedet ikke kan blive tale om rammer for de andre aktiviteter, der i omfang kunne blive lige så store og tiltrække lige så mange mennesker som de dannelseskulturelle?

Hidtil har de aktiviteter, der falder uden for fritidsloven, været henvist til at søge lidt

hist og her. Bl.a. har mange søgt tipsmidlerne. Men når man i år ser listen over, hvem kulturministeren giver tipspenge og hvem ikke, kan man ikke undgå at blive lidt forstemt, for de forsamlingshuse, der har søgt, de musikgrupper, de sammenslutninger af almindelige kulturskabere ude i hverdagen, der har søgt, har fået meget lidt. Selv de aktive blinde, som i de senere år har givet os alle bevidsthed om, hvordan det er at være informationsmæssigt og kulturelt diskrimineret på grund af et handicap, har ikke fået noget. Det er blevet triste tider for de frodige græsrod-der.

Men selvfølgelig skal det siges, at det er fint nok, at kulturministeren vil søge at øge bevillingerne til mange ting, mere til kunst og kunstnere, mere til museerne, mere vistnok til litteraturen. Der er brug for disse områder, som har været forsømt længe, men det er ikke helt så fint, at man en gang imellem kommer til at tvivle på, om meget af det, der står her, er mere end ord.

Hvad betyder det f.eks., at ministeriet vil sikre de kulturelle uddannelsers kvalitet? Arkitektskolen har i flere år ønsket en ny praktikuddannelse. Der var også nogle penge til den. Hvor blev de af? Bibliotekarernes efteruddannelse skal der nu betales for. Har kommunerne pengene? Og hvad med de arbejdsløse, som plejer at have kursusmuligheder?

Hvad betyder det, at kulturministeren maner kommunalbestyrelserne til eftertanke, før de skærer ned på bogindkøbene? Betyder det, at ministeren vil lade udarbejde vejledende normer og retningslinjer for bogindkøbene i folkebibliotekerne? Eller at kommunerne skal købe flere bøger og afskedige personale, så bøgerne delvis kommer til at stå døde på reolerne?

Hvad betyder det, at redegørelsen fastslår, at der er sket en forbedring af musiklivet i de senere år, når vi samtidig kan læse i avisen, at store, vigtige musikskoler må lukke, og at det har været 3 år at få gang i det rytmiske konservatorium, som var forudsat startet ved musiklovsrevisionen i 1981?

Dette blot et par eksempler på afstanden mellem ord og virkelighed, sådan som den opleves af mange kulturarbejdere og af undervisere på kulturområdet.

Ministeren skal selvfølgelig roses for at ville gøre noget hist og her og også roses for, at hun villigt og ufornermet tager de udvi-